Küçük Tilkinin Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tilkinin Feneri

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldadığı ve yumuşak yosunların büyüdüğü yerde küçük bir tilki yaşardı. Tüyleri parlak kızıl-turuncuydu, göğsü ve burnu kar gibi beyazdı, kocaman kehribar gözleri merakla ışıldardı. Boynuna özenle bağlanmış yumuşak yeşil bir atkı takardı. Her sabah ininden sevinçle fırlar, yeni bir maceraya hazır olurdu.

Güneşli bir öğleden sonra küçük tilki, en iyi arkadaşı porsukla buluştu. Porsuk tıknaz ve yuvarlaktı, tüyleri gri-siyahtı ve yüzünde geniş beyaz çizgiler vardı. Yürürken pirinç tokası tıkırdayan küçük kahverengi bir çantası vardı. "Bugün ne yapalım?" diye sordu porsuk, koyu gözleri usulca parıldayarak.

İki arkadaş, ormanın kenarındaki kıvrımlı bir patika boyunca seke seke yürüdüler. Çalıların arkasında saklambaç oynadılar, çimenlerin üzerinde kelebeklerin peşinden koştular. Aniden tilki durdu. Bir şey, yaprak yığınının altında yarı gizlenmiş, parlıyordu. "Bak!" diye bağırdı, beyaz uçlu kabarık kuyruğu hızla sallanarak. "Bu da ne?" Porsuk aceleyle yanına geldi.

Bu, tozlu ve ezik, yuvarlak cam göbekli, küçük metal saplı eski bir fenerdi. Tilki başını yana eğdi. "Sence hâlâ çalışıyor mudur?" diye sordu. Porsuk patisiyle camı dikkatlice sildi. "Hava kararınca anlarız," dedi. Feneri çantasına koydu ve oynamaya devam ettiler.

Güneş alçalıp gökyüzünü pembe ve turuncuya boyarken arkadaşlar bir kütüğün üstüne oturdular. Porsuk feneri çantasından çıkardı. Aniden içinden yumuşak, altın rengi bir ışık parlamaya başladı. "Parlıyor!" diye soludu tilki, kehribar gözleri kocaman açılarak. Işık usulca titreşti, sanki fenerin içine küçücük bir yıldız düşmüştü.

Işık daha da parlak ve sıcak oldu. Sonra, şaşkınlıkla, fenerden ince bir ışık ipi kıvrılarak çıktı ve ağaçlara doğru süzüldü. "Bizi bir yere götürüyor!" diye fısıldadı tilki. Porsuk feneri yukarı kaldırdı. "Yakınımdan ayrılma," dedi. Birlikte, kalpleri heyecanla çarparak parlayan ipin peşinden ormana daldılar.

Orman karardıkça karardı, ama fenerin ışığı yollarını aydınlattı. Tilki soru üstüne soru sordu: "Nereye gidiyor? Kim yaptı? Büyülü mü?" Porsuk gülümsedi ve yeri işaret etti. "Bak, ayak izleri!" dedi. Patikada küçük, parlayan izler belirdi ve ağaçların daha derinine götürdü. "Hadi peşlerinden gidelim," dedi tilki cesurca.

Uzun eğrelti otlarının yanından ve alçak dalların altından parmak uçlarında geçtiler. Tilkinin yeşil atkısı esintide dalgalandı. Porsukun çantası yanına usulca çarptı. Işık önlerinde dans etti, hiç fazla hızlı değil, hep onları bekleyerek. "Tıpkı öncüyü takip etme oyunu gibi," diye kıkırdadı tilki. "Ama fenerle," diye ekledi porsuk sırıtarak.

Kısa süre sonra ağaçlar açıldı ve arkadaşlar şaşkınlıkla soludular. Orada, ormanın içinde saklı, eşi benzeri olmayan bir bahçe vardı. Her renkten çiçekler ay ışığında başlarını sallıyordu. Küçük mantarlar minik lambalar gibi parlıyordu. Bir dere gümüş ışıkla pırıldıyordu. "Gizli bir bahçe!" diye fısıldadı tilki, kuyruğu o kadar hızlı sallanıyordu ki vınlama sesi çıkarıyordu.

Porsuk feneri yosunlu bir taşın üstüne koydu. Işığı bahçeye yayıldı, her şeyi pırıl pırıl yaptı. "Bak!" dedi tilki, minik yıldızlar gibi parıldayan meyveleri olan bir çalıyı işaret ederek. Porsuk usulca mırıldanan bir çiçeği inceledi. "Her köşede bir sürpriz var," dedi, yumuşak yüzü hayranlıkla dolu.

El ele keşfe çıktılar, her yeni buluntuya gülüşerek. Tilki sıcak ve pürüzsüz hissettiren bir taş buldu. "Küçük bir güneş gibi!" diye bağırdı. Porsuk ayak parmaklarını gıdıklayan ve onları kıkırdatan bir çimen parçası keşfetti. "Bahçe büyüyle dolu," dedi. "Ama karanlıkta yalnız başımıza asla bulamazdık."

Tilki başını salladı, kocaman kehribar gözleri yumuşacıktı. "Haklısın," dedi. "Birlikte olduğumuz için çok mutluyum." Dere kenarına oturup fenerin parlayışını izlediler. Porsuk çantasını açtı ve fındık ile meyveden oluşan bir atıştırmalık paylaştı. "Gizemler paylaşınca daha eğlenceli olur," dedi. Tilki gülümsedi ve arkadaşına yaslandı.

Dinlenirlerken fenerin ışığı usulca nabız gibi attı, sanki teşekkür ediyordu. Tilki bahçeye bakındı. "Bu feneri kimin yaptığını merak ediyorum," dedi. "Belki bir sırrı paylaşmak isteyen biri," diye yanıtladı porsuk. "Ve şimdi o sır bizim de oldu." Bahçeyi tekrar ziyaret edeceklerine ve onu koruyacaklarına söz verdiler.

Şafak ışığı ağaçların arasından ilk kez süzüldüğünde arkadaşlar eve dönme zamanının geldiğini anladılar. Porsuk feneri aldı ve ışığı onları patika boyunca geri götürdü. Tilki önden seke seke gidiyor, hâlâ gördükleri her şeyi anlatıyordu. "Yarın yine geliriz!" dedi. Porsuk gülümsedi ve başını salladı.

Ormanın kenarına döndüklerinde fenerin ışığı söndü. Tilki porsuka sarıldı. "Benimle geldiğin için teşekkürler," dedi. "Ve feneri taşıdığın için," dedi porsuk. "Ve bütün o soruları sorduğun için," diye ekledi tilki. İkisi de güldü. "Dostluk her macerayı daha aydınlık kılar," dedi porsuk bilgece.

O günden sonra küçük tilki ile porsuk gizli bahçelerini sık sık ziyaret ettiler. Bir arkadaşla paylaşıldığında gizemlerin korkutucu olmadığını öğrendiler. Fener hep yanlarında kaldı, harika keşiflerinin bir hatırası olarak. Ve ona her baktıklarında hatırladılar: dostluk her gizemi daha keyifli, her macerayı daha aydınlık kılar.